

פינחס ורבקה: הסרטן קטל שתי נשים

השנתון

השבוע ניחתה מהלומה

נוספת על מי שפחת

ספיר - הנכד,

ניר בן השמונה עשרה,

נכסר ממחלת הסרטן

כבדיהגוף, הבולדור החי, האיש בעל כושרי העבודה הבלתי-ירגיל, הוליכה שולל את ידידי המישפחה והציבור כולו. הם לא ידעו כי מאחרי דמות זו ניצבת מישפחה מוכה וסובלת, היראה את המחיר. המהלומה הראשונה היתה מותה של שושנה ספיר, אסיה-מישפחה. מערכת היחסים בין שושנה לפינחס ספיר היתה מוכרת רק ל"יחידים-סגולה", כפי שנהג ספיר לכנות את ידידיה של שושנה. האהבה בת עשרות השנים בין שני אנשים אלה יכולה היתה לשמש מופת לכל זוג. ספיר עטף את שושנה בצמר גפן, ניסה להרחיקה מכל מה, שלדעתו, היה מכוער בחיים. הוא הצליח לשלבה במיסגרת חייו, למרות שמי שהכיר את קצב עבודתו התקשה להאמין שיש בו

שושנה ספיר ז"ל, אשתו הראשונה של פינחס ספיר נדהמה. מולה, בי מיטבה ביתם שבכפר-סבא, ישב הגבר הי מגודל, האיש שאותו הכירה היא והכירו כל האחרים כעשוי מיקשת-פלדה. ומירר בבכני. היה זה לפני שנים אחדות, כאשר נכדם, ניר, בן בתם רינה ובעלה אברהם טל, היה עדיין ילד שובב ועירבני.

אהבת-המופת

של הספירים

מותו של ניר הוא המכה הנוראה ביותר במשפחת ספיר. דמותו המוכרת של ספיר

ספיר חזר אז מפגישה עם רופאי הי מישפחה. הרופאים גילו אצל ניר את מחלת סרטן-הדם, וחשבו כי הראשון שחייב להתבשר על כך הוא הסבא המפורסם. הם הטילו עליו את המשימה להודיע זאת ל-הוריו של ניר, רינה ואברהם. "ספיר הוא אדם חזק", חשבו, "הוא יידע לשאת את המכה".

ומישפחת ספיר

רגע סנוי עבור אשתו. שושנה היתה אשה נמוכת-קומה שהתי לבשה תמיד בצניעות, ואשר התנוחה הי אוסיינית לה היתה העמידה מרחוק, בצד. היא כימעט שלא הופיעה יחד עם בעלה באירועים ציבוריים, למרות שכאלה היו לו עשרות ומאות בחודש. כאשר היתה שושנה ספיר מתלווה את בעלה, היה ברור כי ספיר מייחס לאותו אירוע חשיבות רבה.

השכם בבוקר, כאשר היה ספיר קם ממיטתו, היתה שושנה כבר ערה ומכינה לו כוס-קפה. לאמיתו של דבר, היתה זו שושנה שהעירה אותו. רק מעטים ידעו כי ספיר אהב להאריך בשינה, בעיקר בשעות הבוקר, וכי אילו ניתן לו, היה נשאר

של ספיר, הוא נקבר ליד אשתו הראשונה, שושנה. בתמונה נראים ניר, שהיה אז בן 17 (מימין עם מישקפ-שמט) - אשר הובל לקבורות בשבוע שעבר - ליד דודו עמוס, בנו של פינחס ספיר.

המישפחה המוכה

פחה המוכה, ספוגת הסבל והיראה מפני המחזר. על-פי בקשתו

ניר בהלוויית סבו

במיטתו עד שעה מאוחרת. אולם שושנה היתה זו שהעמידה אותו בלוח-הזמנים הי מטורף שקבע לעצמו, ואשר הפגישה הי ראשונה בו היתה נערכת כבר בשעה חמש בבוקר. כשהיה ספיר חוזר הביתה, בשעת-לילה מאוחרת, היתה שושנה תמיד ערה וממ-תינה עם ארוחת-לילה גדולה, מתיישבת לידו לשיחת-לילה, כפי שהם היו נוהגים לכנות את השיחה היומית שלהם, אשר לעיתים היתה מתמשכת עד לשעה שבה היא ספיר צריך כבר לקום לעבודת יומו. אך כל זאת עשתה ללא התערבות, ללא אותן גערות ותלונות נשיות מקובלות - במתיחת ביקורת עקיפה ואלגנטית, כמעט בלתי-מרגשת, ותוך הענקת עידוד בלתי פוסק. כשחזר ספיר מהלווייתה של שושנה

מאחורי יוסי ינאי

לבית בתו הבכורה, רינה, המתגוררת ליד בית-ישלו בכפר-סבא, הוא פרץ בבכי רם. רק אז הבינו בני המישפחה, וקומץ ידידים ותיקים שנמצאו נוכחים במקום, מה גדול כאבו. שעה קלה קודם-לכן הוא עמד ליד קיברה של שושנה, פניו כפני ספינסק, והוא לוחץ את ידי מאות מנחמיו כאילו העניין אינו נוגע לו כלל.

מישפחת טל בצל המוות

אדם ספיר, שפטירתה של שושנה נפלה עליו כרעם, ישב באותו רגע בבית שבו ספג כבר שני מהלומות קודמות. הידיעה על מחלתו של ניר, נכדו, היתה כשבילו המשבר הנורא של חייו. ספיר אהב את נכדו ניר, נערה-המד, (המשך בעמוד 22)